

[Hanne Budtz.]

henvendelse fra Dansk Kvindesamfund, som netop er blevet omdelt her i det høje ting, er værd at tage med i overvejelserne i det udvalg, som nu vil blive nedsat.

Men som sagt, hvis man skal se på kvindens stilling i et fremtidigt perspektiv, i et samfund under forvandling, et samfund med produktionsforøgelse, kan det ikke være meningen, at man skal hindre kvinden i at tage et arbejde, hun ønsker sig, at man skal sige, som så mange gør det i dag: tjen netop så meget, at det kan betale sig. Det kan ikke være meningen, at man skal sige: pas på ikke at tjene for meget, pas på ikke at arbejde så meget, som I har lyst til.

Jeg håber, at den udvalgsbehandling, der vil finde sted, i hvert fald vil holde fast ved, at vi nu skal have dette problem løst.

Nathalie Lind: Igennem de ordførertaler, vi har hørt i dag, er der egentlig gået en fælles tone af velvilje, behersket velvilje, men dog vilje til at søge at løse problemet. Der er imidlertid også en anden ting, som jeg synes er fælles: der er ikke nogen særlig stor tro på, at man kan løse problemet. Det er, som om den gode vilje bliver afsvækket, man viger tilbage af frygt for de administrative vanskeligheder, som de forslag, den højtærede finansminister har fremsat, åbenbart indebærer, og jeg er derfor bange for, at resultatet af denne debat nemt kan blive, at vi netop med denne lidt uforpligtende velvilje og denne frygt for for stor administration havner i dette, at man til en vis grad giver op og siger: det er så få i samfundet, som virkelig i penge er ramt af den nuværende sambeskatning, det er en så lille en gruppe, lad os nu ikke foretage ændringer i vore skattelove, som kun gavner få, som betyder stor administration, og som måske — det har nogle af ordførerne været inde på — samtidig kunne betyde, at der blev begået uretfærdigheder over for andre grupper i samfundet. Jeg mener, at det er så uhyre vigtigt i dag — og det er anledningen til, at jeg tager ordet nu — at vi prøver på om muligt at finde en linje, der kan føre den rigtige vej ud af dette problem, som jeg synes desværre til en vis grad er ved at gå i hårdknude.

Det har været nævnt, også af det ærede

medlem fru Hanne Budtz og af mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Foged, at der er overrakt en henvendelse fra Dansk Kvindesamfund, hvori man principielt fastholder — og jeg er enig i denne principielle opfattelse — at det, vi må nå frem til, er én skatteskala, men samtidig anfører man, at problemets løsning er så vigtig, at man — fordi der ikke i dag er tilstrækkelig forståelse for dette synspunkt, som måske nok er mere fremsynet, end mange helt vil erkende — foreslår som subsidiære løsninger, at man enten når frem til at beskattede den ene ægtefælle som forsørger og den anden ægtefælle som ikke-forsørger, dette med de nuværende skalaer som forudsætning, eller mest subsidiært: at beskattede dem begge som ikke-forsørgere.

Jeg kan tilslutte mig disse tanker, fordi jeg mener, at det ville være meget ulykkeligt, om vi af frygt for administrative vanskeligheder eller på grund af en for stædig fastholden ved principper, som der ikke er tilstrækkelig bred forståelse for, forspilder muligheden for i forbindelse med en kommende skattereform at få en bedre ordening på dette — det erkender jeg — vanskelige problem.

Må jeg i anledning af de bemærkninger, der faldt om den medhjælpende hustru, og den betænkning, der var afgivet af det i 1961 nedsatte udvalg, blot nævne, at en af de få ting, som dette udvalg var enig om, var, at der måtte ske en ændring af de medhjælpende hustruers stilling. De medhjælpende hustruer var repræsenteret af en landhusmoder, Danske Kvinders Nationalråds repræsentant, fru Esther Frandsen, og hun havde netop den opgave at varetage disse kvinders interesser. Jeg håber også, at der i folketinget kan blive enighed om, at vi ikke kan løse sambeskatningsproblemerne for de udearbejdende kvinder, hvis vi ikke også finder en løsning for de medhjælpende hustruer. I den henvendelse, jeg omtalte før, er som en mulig løsning nævnt, at man indførte et hustrufradrag for de medhjælpende hustruer.

Må jeg om det konkrete forslag yderligere sige, at så vidt jeg kan se, er det egentlig ikke et forslag om særbeskatning. Man fastholder sambeskatningsprincippet, men udtager en vis del af hustruens bodel til særskilt beskatning, nemlig alene hendes